

10. Om ädet dock kunde mig känka den tröst
 Att glömma, som jag blifwer glömd,
 :: Förgäfwes! ty kärleken bor i mitt bröst,
 Till jag uti grafwen blir gömd. ::

11. Rörde är mitt hjerta, men teckningen swag
 Af kånslorna uti mitt bröst,
 :: Snart de mig förtära, snart stundar en dag,
 Som lyfter den klagandes röst. ::

12. Skänk mig dock till slut en medlidfamt tår,
 Jag mer för mitt qwal ej begär:
 :: Om någonfin kånslor i hjertat du får,
 Känn då först, hwad kärleken är! ::

13. Så tecknar den hopplöse älskarens hand,
 Hast jag här ej får dig till brud,
 :: Så wet, att mitt hjerta i sällhetens land
 Skall nämna dig så inför Gud. ::

Köpar 2 R. Banks.

GS 595

— Twänne nra och wästra Klaga —

W i s o r ,

Den Första:

Du usla werld, ditt wäsend rasar, &c.

Stunges som: Förtästa Lefnad, &c.

Den Andra:

Då jag lugnet wille söka, &c.

Med lika melodi som den förra.

Samt en

Kärleks-Wisa,

En är det jag älskar så högt som
 mitt lif, &c.

Stunges som: Jag söker ej guld, &c. eller så som:
 En älskelig män uti werlden jag bor, &c.

Namnet å Författaren till dessa tre
 Wisor synes af första be-
 stäwerna i hwarje vers.

N:o 16.

J. F. Åkerbloms Boktryckeri, 1846.

Kan jag se ditt wäsende rasat
Med idan och falskhet utan blygd,
Jag billigt för din ondskas fasar,
Som sårar mensklighetens dygd,
När lögn-tungor slåcka mig,
Kan jag i tyfhet endast klaga
Och dåligt småddeskalen taga,
Som dessa wilddjur spöke åt mig.

2.

Men Gud kan se mitt hjerta,
Min oskuld, sorg och lidande,
Han lindra kan min nöd och smärta
Och nådigt åt mig styrka ge
Att trofna illans lömska fört
Och nöjd min törnehana wandra,
Guds dolda råd ej öwist klandra,
Om mig ej gifwes bättre lott.

3.

Här fins knapt något menskligt hjerta,
Som röres af mitt lidande,
Men mången ska wil min smärta
Och hemligt åt min ofärd se,
Och från de stolta dårars höjd
Fördragets blickar till mig sändas,
Hwarthän min' sorgens ågon wändas
Ser jag mig öfwerallt förföljd.

3.
Jag följare jag wäntar, i följare jag går,
Och följare jag wäntar, i följare jag går,
Och följare jag wäntar, i följare jag går,
Och följare jag wäntar, i följare jag går.

4.

4.
Jag följare jag wäntar, i följare jag går,
Och följare jag wäntar, i följare jag går,
Och följare jag wäntar, i följare jag går,
Och följare jag wäntar, i följare jag går.

5.

5.
Jag följare jag wäntar, i följare jag går,
Och följare jag wäntar, i följare jag går,
Och följare jag wäntar, i följare jag går,
Och följare jag wäntar, i följare jag går.

Den Fjärde:

6.
Jag följare jag wäntar, i följare jag går,
Och följare jag wäntar, i följare jag går,
Och följare jag wäntar, i följare jag går,
Och följare jag wäntar, i följare jag går.

7.

7.
Jag följare jag wäntar, i följare jag går,
Och följare jag wäntar, i följare jag går,
Och följare jag wäntar, i följare jag går,
Och följare jag wäntar, i följare jag går.

4.

Kom sluta mitt lif, du alle härjande Kung!
Som mdatig Feina werden utgår,
Och ofta på blomman din hand lägger tung,
Samt löftar en yngling på bår. :

5.

Den wännen, som lärde mig lifa på natt,
Wil nu ej min kärlek förstå:
Det synes som wänskap i hat är förbyt,
Men hjertat, det älskar ändå. :

6.

Är derför blit döden nu endast min wän,
En lifwet en plåga mig gör;
Den ensamma dufwan jag känner igen,
Som saknar och älskar och dö. :

7.

Smart störde den skåhet jag drömde mig då,
När känslan i hjertat woprann:
Är dia, som min kärlek så kallt vill förstå,
Min lyckliga skjerna förswann. :

8.

Långt bort, dit den flöjande fogeln sig ger,
Om wänskap jag hade, jag lå:
Är dia! som känslan i hemlighet ler,
Att de ord från mitt hjerta sig smög. :

9.

Jag ensam på den skånda strand
Jag suckar och ångsat, och dö:
Är dia! som min kärlek, och lögen min hand
I lif och i död sig slår. :